

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Vető Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Horváth András ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. május 13. napján kelt 22.G.24.444/2006/24. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 75.000,- (Hetvenötezer) Ft másodfokú költséget.

Megállapítja, hogy a felperes 21.040,- (Huszonegyezer-negyven) Ft illeték visszatérítésére jogosult.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. rendű alperes 1994. október 1-től állt a társasház kezeléssel foglalkozó felperesi társaság alkalmazásában, társasház kezelő, irodavezető munkakörben. Ennek keretében ténylegesen ő tartotta a kapcsolatot a területéhez tartozó társasházakkal. A munkaszerződés 7. pontja kikötötte, hogy a munkavállaló köteles a munkáltatóra, az üzletmenetre, stb. vonatkozó mindennemű információt mint üzemi titkot megőrizni. Az üzemi titok felfedése súlyos kötelezettségszegésnek minősül, amely a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésével és kártérítési felelősséggel jár.

A II. rendű alperes 2000-ben alapította az I. rendű alperesi betéti társaságot, melynek főtevékenysége ingatlankezelés, beltárgya és egyben képviselőre jogosult tagja a II. rendű alperes. Az I. rendű alperes hasonló tevékenységi kört látott el, mint a felperes, azonban más társasházakban.

A felperes 2006. január 31-től a II. rendű alperest más (irodai) munkakörbe helyezte át. A II. rendű alperes 2000. február elején részben személyesen, részben a társasházak hirdetőtábláján február 6-án elhelyezett írásbeli tájékoztatásában értesítette az általa kezelt társasházakat, hogy a jövőben a felperesnél az eddigiektől teljesen eltérő munkakört tölt majd be. Feladati és munkavégzése helyének változása miatt a társasház iratai, bizonylatai, dokumentumai nem, illetve csak korlátozottan állnak rendelkezésére. A ház napi ügyeinek további intézésére a felperes igazgatója minden bizonnyal új munkatársat fog kijelölni. Az átmeneti időre felajánlotta a segítségét a társasházak részére mindaddig, amíg az aktuális és folyamatban lévő feladatok végrehajtását legalább az eddigi színvonalon és felelősséggel ellátni képes személy átveszi. Kérte, hogy ne az ismert vonalas számon keressék, mert azon a jövőben nem lesz elérhető, az azon hagyott üzenet részére történő továbbítása is kétséges. Megadta mobil elérhetőségét azzal, hogy a hosszú évek során megszerzett tapasztalataira és ismereteire a társasházak a jövőben is számíthatnak, a felmerülő problémák megoldásában szívesen segít.

A II. rendű alperes a munkaviszonyát a 2006. március 13-án kelt rendkívüli felmondással március 14-vel megszüntette. A felperes a rendkívüli felmondást elfogadta, azonban annak indokaival nem értett egyet.

A felperes alkalmazásában a II. rendű alperes által kezelt házak közül még a II. rendű alperes munkaviszonyának megszűnését megelőzően, február illetve március hónapokban négy társasház (Hamzsabégyi ...Pálya u...Hengermalom u. ... és Győző u. ...) felmondta a társasház kezelésére vonatkozó, felperessel között megbízási szerződését. A II. rendű alperes munkaviszonyának megszűnését követően ugyanígy döntött hat társasház (Bakator u. ... Fadrusz u. ... Fehérvári út ... Baranyai u...., Hamzsabégyi u.. .., Hamzsabégyi u. ...és végül a Lánchíd u szám alatti társasházak). A perrel érintett megbízási szerződésekben foglalt felmondási időt valamennyi felmondásánál betartották, kivéve a Lánchíd u. ... számú társasházat, amely kifejezésre juttatta az elégedetlenségét a felperes tevékenységével kapcsolatban, a számvizsgáló bizottság által feltárt hibák és hiányosságok miatt. Mindegyik társasház az I. rendű alperessel kötött társasház kezelésre vonatkozó megbízási szerződést.

A II. rendű alperes mint az I. rendű alperes neve képviselője 2006. március 24-én a társasházak hirdetőtábláján elhelyezett értesítésében tájékoztatta a társasházakat, hogy munkaviszonya március 14-én a felperesnél megszűnt, és ott a továbbiakban

semmilyen tevékenységet nem fog végezni. A jövőben azonban változatlanul társasházak közös képviselőjével kíván foglalkozni, mely munkát már saját vállalkozásában, az I. rendű alperesi bt. keretén belül végzi. Ezt követően bemutatta az bt. tevékenységét és megadta elérhetőségeit.

A tíz társasház kezelésének megszűnése miatt a felperesnél jövedelemkiesés következett be.

A felperes a Pest Megyei Bírósághoz 2006. szeptember 25. napján benyújtott, majd pontosított keresetében kérte, hogy az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 86. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapítsa meg a bíróság, hogy az alperesek a Tpv. 2. és 4. §-aiba ütköző tisztességtelen piaci magatartást tanúsítottak, és a 86. § (2) bekezdés b) pontja alapján kötelezze őket a jogsértő magatartás abbahagyására és tiltsa el a további jogsértéstől. Ugyanezen ténybeli alapon kérte a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján annak megállapítását, hogy az alperesek megvalósították a Ptk. 81. § (2) bekezdésében tilalmazott üzleti titoksértést. A Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján is kérte, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket a jogsértés abbahagyására és a további jogsértéstől való eltiltásra. A Tpv. 86. § (2) bekezdés e) pontja, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, továbbá 339. §-a és 344. §-a alapján kérte az alperesek egyetemleges kötelezését 4.616.064,- Ft kártérítés és ennek 2006. április 1. napjától a kifizetés napjáig számított mindenkorai törvényes késedelmi kamata megfizetésére.

Keresetét arra alapította, hogy az alperesek tisztességtelenül folytattak gazdasági tevékenységet, illetőleg a felperes üzleti titkát képező adatokat tisztességtelen módon szerezték meg és használták fel. Ennek eredményeként a felperessel korábban megbízási jogviszonyban álló társasházak a jogviszonyt felmondták, és ugyanerre a tevékenységre az I. rendű alperessel kötöttek megbízási szerződést. A II. rendű alperes - aki a felperessel munkaviszonyban, így bizalmi viszonyban volt - a felperes és a társasházak között fennállt szerződéses jogviszony minden lényeges eleméről tudott, így pontosan ismerte az egyes társasházak vonatkozásában a megbízási díj összegét, a felmerülő feladatokat, az egyes társasházak sajátos igényeit. Pontos ismeretekkel rendelkezett arról is, hogy az egyes társasházak vonatkozásában kivel kell a kapcsolatot tartani. Ezeket az információkat átadta az I. rendű alperesnek, így az olyan tartalmú ajánlatot tudott a társasházak felé tenni, amely arra vezette a perben megjelölt társasházakat, hogy a hosszú évek óta fennálló jogviszonyaikat a felperesi társasággal megszakítsák és az I. rendű alperessel kössenek szerződést.

A Tpv. 2. §-ába ütköző magatartást a felperesi társaság által kezelt társasházaknak az I. rendű alpereshez történő átcsábításában látta, a felperesi társaság munkavállalója révén.

Kártérítési igénye összecszerűségét a 3. sorszámú beadványában részletezte, mely szerint a becsatolt megbízási szerződések tanúsítják, hogy a társasházak általánysági díjat fizettek a felperes részére minden hónapban azonos összegben. Számlákkal igazoltan hét társasház havi bruttó 384.672,- Ft-ot fizetett a felperesnek, így az alperesek magatartására visszavezethető elvesztésükből a felperesnek egy évre vetítve 4.616.064,- Ft árbevétel kiesése merült fel, amely megegyezik az őt ért kárral.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy az II. rendű alperes felperessel kötött munkaszerződésében az üzleti titok megőrzésére vonatkozó kikötés érvénytelen volt, mert ahhoz nem kapcsolódott ellenérték. Tagadták, hogy az alperesek átcsábították volna a társasházakat, azt hangsúlyozták, hogy a társasházkezelés bizalmi viszony, és a társasházak a II. rendű alperes személyéhez ragaszkodtak, akinek a munkájával évek óta elégedettek voltak. Előadták, hogy a Bakator u., a Fadrusz u. és a Hamzsabégi út ... szám alatti társasházak vonatkozásában pályázat útján nyerte el az I. rendű alperes a megbízást, amely eleve kizárja azok átcsábítását.

A jogalapon túl vitatták a kártérítési kereset összecszerűségét is.

A peres felek előadásuk alátámasztására okiratokat csatoltak, az alperesek által a társasházak hirdetőtábláján elhelyezett értesítéseket, a perbeli társasházaknak a felperessel kötött megbízási szerződéseit és azok felmondását, illetve a felmondást tartalmazó közgyűlési jegyzőkönyveket. Az elsőfokú bíróság személyesen hallgatta meg a felperesi cég ügyvezetőjét és a II. rendű alperest, aki egyben az I. rendű alperes képviselője is, továbbá tanúként hallgatta ki az egyes társasházak lakóit, illetve számvizsgáló bizottságának tagjait...

Az eljáró bíró személyében az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyaláson változás következett be. Ezen a tárgyaláson az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján ismét tájékoztatta a felperest az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményéről. A felperes jelenlévő jogi képviselője további nyilatkozatai megtételére határidő engedélyezését kérte és további tanúbizonyítási indítványt tett a Hengermalom u. ...szám alatti társasház tekintetében, arra figyelemmel, hogy ebből a házból még nem került meghallgatásra tanú.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást ezt követően berekesztette és a 2009. május 13. napján kelt 22.G.24.444/2006/24. számú ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 230.800,- Ft + áfa perköltséget.

Döntését azzal indokolta, hogy a felperes nem tudott eleget tenni a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek. Többszöri bírói felhívás ellenére nem pontosította a kereseti kérelmét és nem jelölte meg, hogy konkrétan milyen üzleti titokra gondol. Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy nem ütközik az üzleti tisztesség követelményébe az olyan szerződési ajánlat vagy felhívás, amely kedvező üzleti feltételek kilátásba helyezésével kísérli meg elérni, hogy a címzett az ajánlatot tevővel szerződjön, figyelemmel a gazdálkodó szervezet befolyás- mentes döntési szabadságára, illetve a Ptk. által is védett szerződési szabadságra. A társasházak javarészáéért az üzleti szempontból való elvesztése a felperes magatartására vezethető vissza, illetőleg arra, hogy a II. rendű alperes személyével mint magánemberrel és mint a közös képviseleti jogosultságokat ténylegesen gyakorlóval elégedettek voltak a társasházak. Tevékenységét

lelkiismeretesen ellátta, amelyet nem tapasztaltak a felperesi kft. egyéb munkafázisai során.

A felperes további bizonyítási indítványát azért mellőzte, mert a bizonyítási eljárás célja a bizonyításra kötelezett fél tényállításainak igazolása. A tényállítások és a bizonyítás sorrendje nem cserélhető fel, és mivel a felperes a pontos kereseti kérelmével indokolatlanul késedelmeskedett, melyre tekintettel a bizonyítási indítványait nem előzték meg pontos tényállítások, így nem volt mire meghallgatni a további tanúkat. Tekintettel arra, hogy a jogsértés nem volt megállapítható, így a bíróság a felperes kártérítési igényét is elutasította, kifejtve, hogy a kártérítés vonatkozásában a jogalapot és az okozati összefüggést a felperesnek kell igazolnia, amit nem tett meg.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereseti kérelmének megfelelő döntés hozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de abból nem a kellő következtetést vonta le. A II. rendű alperes 2006. február 6. napján kelt felhívása tekintetében ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy az úgy tartalmában mint a közlés módjában alkalmas volt arra, hogy a felperes megbízói között a felperessel szemben a kétely magvát elhintse. Arról tájékoztatta a társasházakat, hogy lehetőségei korlátozottak, faxokat, üzeneteket nem fog megkapni, stb. A levelet a II. rendű alperes nem azzal a céllal írta, hogy az a felperes és a társasházak közötti gördülékeny ügymenetet segítse elő, hanem éppen, hogy azt megakadályozza, elnehezítse. A levél megírására a felperes ügyvezetése nem hatalmazta fel a II. rendű alperest, sőt arról nem is tudott. Ezzel a tevékenységével lényegében előkészítette a helyzetet arra, hogy a következő lépéseket immár az I. rendű alperes képviselőjében eljárva tegye meg, és rábírja a felperesi társaság ügyfeleit arra, hogy az I. rendű alperessel kössenek szerződést. A második, 2006. március 23-án kelt levél tartalma már egyértelműen ezt igazolja. Ilyen előzmények után, illetve ilyen körülmények között mondta fel a II. rendű alperes a felperessel fennállt munkaviszonyát.

Alaptalanul rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy a II. rendű alperes munkaviszonya megszűnését megelőző társasházi felmondások esetében pályáztatás útján nyerte volna el valamennyi esetben a képviselői jogosultságot az I. rendű alperes, de megjegyezte, hogy még ha így is lett volna, azzal, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes személyével pályázott azon esetekben, ahol volt pályázat, szintén tisztességtelenül járt el, nem beszélve a II. rendű alperesről, aki mint a felperes munkavállalója a felperes versenytársaként, de másik társaság képviselőjében járt el az általa korábban még a felperes képviselőjében kezelt ház pályázatán.

Elfogadhatatlan az a hivatkozás, hogy önmagában az a tény, hogy a társasházak ragaszkodtak a II. rendű alperes személyéhez - mely állítás egyébként nem nyert igazolást az elsőfokú eljárás során - indokolhatná az alperesi eljárást. A II. rendű alperes ugyanis a felperesnél végzett munkájából fakadó helyzeti előnyét használta

ki, és a felperesnél szerzett ismereteket, az ügyfelekkel való személyes ismeretségét kiaknázva, saját vállalkozásában, immár a felperest megkerülve közvetlenül létesített jogviszonyt a társasházak képviselőjére. A bírói gyakorlat szerint eljárása még akkor is jogsértő lenne, ha nem a saját vállalkozásához vitte volna át az ügyfeleket. Ilyen tényállás mellett - álláspontja szerint - mindennemű további üzleti titoksértésen túlmenően az alperesek magatartásának jogsértő jellege pusztán a Tpv. 2. § (1) bekezdése alapján megállapítható.

Érdemben eljárási kifogásra is hivatkozott a fellebbezésében, amikor előadta, hogy az elsőfokú eljárás során három bíró járt el, akik teljesen más felfogásban és jogértelmezés mellett vezették a tárgyalást és hívták fel a felperest nyilatkozatainak megtételére, illetve a bizonyítandó tények körében a bizonyításra. A másodikként eljáró bíró - a felperes álláspontja szerint helyesen - az eljárást elkülönítette a felperes által érvényesíteni kívánt igény jogalapja, illetve összecszerűsége tekintetében. A harmadikként eljáró bíró, annak ellenére, hogy a tárgyalás két szálának ismételt egyesítéséről nem határozott, az összecszerűség kérdéskörében hívta fel a felperest nyilatkozat tételére, mely nem elfogadható az előzmények ismeretében. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a kártérítés összecszerűsége tekintetében rendelkezésre áll a tételes nyilatkozata, melyet azért nem kellett pontosítani, mivel arra az alperesek érdemben nem reagáltak. Az elsőfokú bíróság eljárása ezért a Pp. 2. §-ába ütközött.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú költségeikben való marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint a fellebbezésben előadott eljárási kifogások alaptalanok, ugyanakkor a fellebbezés érdemben is megalapozatlan, mert az elsőfokú eljárás során egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a társasházak a II. rendű alperes személyéhez ragaszkodtak, figyelemmel a társasházkezelés bizalmi jellegére.

A fellebbezés érdemben nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi következtetéssel utasította el a keresetet, de ítélete indokait a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta teljes mértékben, ezért az érdemben megalapozott döntést részben eltérő indokolással hagyta helyben az alábbiak szerint.

Elsődlegesen rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan lényeges eljárási szabályt, amely alapot adott volna az ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján. A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal értett egyet abban a kérdésben, hogy az elsőfokú tanács változásai nem jelentették a tárgyalás eltérő koncepcióban történő vezetését. Mindhárom bíró a keresete pontosítására és bizonyítékai előterjesztésére hívta fel a felperest, egyező tájékoztatást adva arról, hogy a bizonyítás mind a Tpv.-n alapuló keresete ténybeli alapja, mind a tisztességtelen piaci magatartásra, illetve üzleti titoksértésre alapított kártérítési igénye jogalapja és összecszerűsége vonatkozásában őt terheli. Az elsőfokú bíróság 2. sorszámú hiánypótlásra szóló felhívására - melyet az elsőként eljáró bíró adott ki - csatolta a felperes a kártérítés összegére tett részletes nyilatkozatát és

annak alátámasztásaként számlákat, majd még mindig ugyanez a bíró tájékoztatta a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a felperest az általa bizonyítandó tényekről a 7. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt végzésében. Tény, hogy a bíróság (a bíró személyében történt változást követően) a 17. sorszámú jegyzőkönyvi végzésében „elkülönítette” a Tpvt. 2. és 4. §-aira alapított kereseti kérelmek tárgyalását és arról tájékoztatta a feleket, hogy a bizonyítási eljárást először „ezen tényállás vonatkozásában” folytatja le és részítélettel először ezen kereseti kérelem vonatkozásában fog rendelkezni. A végzést azonban ügyviteli szempontból nem követte tényleges elkülönítés, a bizonyítási eljárás viszont valóban a kereseti kérelem ténybeli alapjának felderítése körében folyt.

Rámutat ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a célszerű pervitel elkülönítés nélkül is azt indokolja, hogy a bíróság először a jogalapot tisztázza (hiszen a kártérítési igény alapjául szolgáló jogellenességet ez alapozhatja meg), és csak ezt követően folyják bizonyítás az összegyszerűsége. A harmadikként eljáró bíró - szemben a fellebbezésben írtakkal - a 24. sorszámú jegyzőkönyvi végzésében határozott „az ügy korábban elkülönített részeinek perttechnikai szempontból való egyesítéséről”, így nem volt akadálya annak, hogy ítélete kiterjedjen a kártérítési kérelemre is.

Az elkülönítést a másodfokú bíróság a fenti indokok miatt nem tekintette az eljárás lényeges szabályai megsértésének, és ugyanígy nem adott alapot a hatályon kívül helyezésre az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy az utolsó tárgyaláson a kártérítés összegyszerűsége tekintetében hívta fel a bíróság a jogi képviselőt nyilatkoztattételre, aki a korábbi „elkülönítés” miatt arra nem volt felkészülve, ezért határidőt kért, melyet a bíróság nem engedélyezett. Az elsőfokú bíróság azonban a kártérítési igényt - helyesen - végül jogalap hiányában utasította el, ezért nincs jelentősége annak, hogy az összegyszerűség vonatkozásában a felperes nem tehetett pontosított nyilatkozatot, illetve, hogy az alperes mennyiben vitatta a kártérítési kereset összegét.

Az elsőfokú bíróság a felperes további bizonyítási indítványát is megalapozottan mellőzte, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok, tanúvallomások - az alábbiakban kifejtettek szerint - elegendő alapot adtak a felperes által sem vitatottan helyes tényállás megállapításához és a megalapozott jogi következtetés levonásához.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú ítélet azon megállapításával, hogy a felperes nem pontosította a kereseti kérelmét és nem jelölte meg, hogy mit tekintett az üzleti titkának, amit - állítása szerint - az alperesek tisztességtelenül szereztek meg, illetve jogosulatlanul hoztak nyilvánosságra, éltek vissza vele. A felperes - felhívásra - a 19. sorszámú előkészítő iratában előadta, hogy a II. rendű alperes a felperesi társaság és a perben megjelölt társaságak között fennállt szerződéses jogviszony minden lényeges eleméről ismereteket szerzett munkaviszonya révén, így tudta a megbízási díjak pontos összegét, az ellátandó feladatokat, ismerte a kapcsolattartó személyeket és az egyes társaságak konkrét igényeit. Az I. rendű alperes mindezek ismeretében tudta megtenni az ajánlatát.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint jelen ügyben nem volt a felperestől elvárható, hogy az üzleti titoksértés körében ennél részletesebb előadást tegyen, keresete ezért érdemben elbírálható.

A felperes a keresetében a Tpvt. 2. és 4. §-aira, valamint a Ptk. 81. § (2) bekezdésére hivatkozott. A Fővárosi Ítéltábla a keresetet elsődlegesen a Tpvt. 4. §-a alapján vizsgálta, mivel a Tpvt. 2. §-ában megfogalmazott generálklauzula (fejezeti klauzula) azon esetekre alkalmazható általános tilalom, amelyre a törvény II. fejezete külön tiltó rendelkezést nem tartalmaz. Ezért az ilyen módon előterjesztett kereseti kérelem esetén az ügyet elsősorban a típustényállásra vonatkozó speciális normák - a Tpvt. 3-7. §-ai - alapján kell elbírálni és a fejezeti klauzula ezen szabályozás megerősítésére vagy olyankor alkalmazható, ha a tényállás nem vonható a 3-7. §-ok egyike alá sem. (Tpvt. Kiskommentár, KJK Kerszöv 2002.).

Figyelemmel továbbá arra, hogy a Tpvt. 4. §-a maga is a Ptk. 81. § (2) bekezdésére utal az üzleti titok fogalma kapcsán, valamint, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdése a személyhez fűződő jogok megsértése esetére előterjesztendő igények vonatkozásában egyező rendelkezéseket tartalmaz a Tpvt. 86. § (2) bekezdésével, és végül, hogy a felperes az üzleti titoksértést kifejezetten mint versenysértő cselekményt sérelmezte, keresetét ezen okokból is a Tpvt. 4. §-a alapján kellett elbírálni. Az azonos ténybeli alapon a Tpvt. 4. §-a, illetve a Ptk. 81. §-a alapján előterjesztett igény a másodfokú bíróság álláspontja szerint egyébként is azonos elbírálás alá esne, hiszen a Tpvt. az üzleti titok tisztességtelen megszerzését és jogosulatlan mással való közlését (nyilvánosságra hozatalát) tiltja, míg a Ptk. maga is az üzleti titok birtokba jutása révén a jogosulatlan nyilvánosságra hozatalt vagy más módon való visszaélést szankcionálja.

A Tpvt. 4. § (1) bekezdése szerint tilos üzleti titkot tisztességtelen módon megszerezni vagy felhasználni, valamint jogosulatlanul mással közölni, vagy nyilvánosságra hozni.

(2) Üzleti titok tisztességtelen módon való megszerzésének minősül az is, ha az üzleti titkot a jogosult hozzájárulása nélkül, a vele - a titok megszerzése idején vagy azt megelőzően - bizalmi viszonyban, vagy üzleti kapcsolatban álló személy közreműködésével szerezték meg.

(3) E törvény alkalmazásában

a) üzleti titok fogalma alatt a Ptk. 81. § (2) bekezdésében meghatározott fogalmat kell érteni;

b) bizalmi viszony különösen a munkaviszony, a munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony és a tagsági viszony;

c) üzleti kapcsolat az üzletkötést megelőző tájékoztatás, tárgyalás, ajánlattétel akkor is, ha azt nem követi szerződéskötés.

A Ptk. 81. § (2) bekezdése szerint üzleti titok a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó minden olyan tény, információ, megoldás vagy adat, amelynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelenek által történő megszerzése vagy felhasználása a jogosult jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértené vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette.

A Ptk. idézett szabályaiból következik, hogy először azt kellett vizsgálni, hogy a felperes megtette-e a szükséges intézkedéseket üzleti titkainak védelme érdekében.

A felperes a II. rendű alperessel kötött munkaszerződésben a munkaviszony fennállása idejére rendelkezett erről, ugyanakkor nem kötötte ki, hogy a munkavállalója a munkaviszony megszűnését követően meghatározott ideig nem végezhetne az alkalmazotti jogviszonyban folytatott munkájával azonos tevékenységet.

Tény, hogy a II. rendű alperes mindazon ismeretek birtokában volt, amiket a felperes a pontosított keresetében megjelölt. Ezért a fent idézett jogszabályi rendelkezések alapján abban a kérdésben kellett a bíróságnak állást foglalnia, hogy az üzleti titok megszerzése, felhasználása tisztességtelen volt-e, azt a II. rendű alperes jogosulatlanul átadta-e az I. rendű alperesnek mint önálló jogalanyának.

Ennek körében a másodfokú bíróság különös jelentősége tulajdonított annak a felperes által sem vitatott ténynek, hogy a II. rendű alperes már 2000-ben létrehozta a szintén társasház-kezeléssel foglalkozó cégét az I. rendű alperest, és egészen 2006. januárjáig, amíg a II. rendű alperes munkakörét a felperes gyökeresen meg nem változtatta, egyetlen, a felperes által kezelt társasház sem „pártolt át” az I. rendű alpereshez. A felperes nem is tudott az I. rendű alperes megalapításáról, illetve működéséről, mivel az olyan házakat kezelt, amelyek korábban nem álltak jogviszonyban a felperessel. Ebből viszont okszerűen következik, hogy a II. rendű alperes a munkaviszonya fennállása alatt a keresetben megjelölt ismereteit (a felperes megbízási díját az általa kezelt társasházakkal kapcsolatos konkrét ismereteket) nem használta fel, a munkaszerződésben vállalt kötelezettségeit betartotta.

Négy ház valóban még a munkaviszonya fennállása alatt, 2006. február, illetve március hónapban mondta fel a felperessel fennálló jogviszonyát, és az I. rendű alperessel szerződött. Ennek előzménye viszont az volt, hogy a II. rendű alperes a felperesi munkáltatója döntésének következtében 2006. február 1-jétől már nem tudta ellátni e társasházak kezelését, amit hosszú évek óta azok megelégedettsége mellett végzett. Erről a tényről az adott házak - mint ahogy a további hat társasház is - kizárólag a II. rendű alperestől értesült, ahogyan korábban is szinte kizárólag a II. rendű alperesen keresztül érintkeztek a felperessel. A meghallgatott tanúk többsége már ezt nehezményezte a felperes részéről (...). Előadták, hogy a felperes őket közvetlenül nem kereste meg, a folytonosságot nem biztosította azáltal, hogy bemutatta volna azt a személyt, aki a II. rendű alperestől - esetleges átmeneti időszakot követően - a munkát ténylegesen átveszi, sőt több esetben nem készült el a korábbi években megszokott módon az elmúlt év költségvetési elszámolása és az új évre vonatkozó, egyben a közös költséget négyzetméterre meghatározó tervezet (M. Gy., Hamzsabégi ...)

Dr. **M. Gy.** a Fadrusz u. 26/A. számú házból előadta, hogy éppen a II. rendű alperes tájékoztatta őket arról, hogy a közös képviselőjük változatlanul a felperes. Ezt követően felvette a kapcsolatot a felperessel, aki rendkívüli közgyűlést hívott össze. Bár ezen a felperes képviselőjében az ügyvezető megjelent és ígéretet tett a kötött határidőn belül benyújtandó pályázat elkészítésére, illetve arra, hogy intézkedik a bankszámla feletti aláírási jogról, mivel a II. rendű alperesé ekkor már megszűnt. A

közgyűlést követően azonban nem történt semmi. A közműszámlák így befizetetlenek maradtak és a pályázatot sem készítette el a felperes. A pályázati határidőt lejáratát megelőzően ezért kereste meg a társasház ismét a II. rendű alperest, aki a pályázatot végül benyújtotta. A ház ezt követően pályázatot írt ki a közös képviselőt ellátására, melyről a felperest is tájékoztatták, aki azonban azon nem indult. Az I. rendű alperes e pályázat útján nyerte el a megbízást.

B.A. a Bakator u. ... számú házból szintén azt adta elő, hogy gyakorlatilag kb. három hónapig nem történt semmi azt követően, hogy a II. rendű alperes munkaköre megszűnt. A felperes csak ekkor jelentkezett telefonon, ezért döntött úgy a házközösség, hogy megkeresik a II. rendű alperest (ez a ház valóban csak a 2006. május 25-i közgyűlésén határozott a felperessel való szerződés megszüntetéséről és kötött szerződést az I. rendű alperessel).

Azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a II. rendű alperes munkájával a társasházak elégedettek voltak, de a felperes háttértevékenységével nem, **V.R.** (Lánchíd u. ...) tanúvallomása támasztja alá.

A másodfokú bíróság a fentiek mellett vizsgálta a II. rendű alperes 2006. február 2-i keltezéssel ellátott levelében foglaltakat is, amelyben a társasházakat a munkaköre megszűnéséről értesítette. Abban a másodfokú bíróság sem látott olyan tartalmat, amelyet a felperes tulajdonított neki, miszerint, hogy bizalmatlanságot ébresszen a felperes iránt, illetve, hogy előkészítse a helyzetet az I. rendű alperes nevében tett ajánlatához. Annak ellenére, hogy a levél tartalmazza a felperes által kifogásolt részeket is („a feladataim és munkavégzésem helyének változása miatt a társasházak iratai, bizonylatai, dokumentumai nem, illetve csak korlátozottan állnak rendelkezésemre”, továbbá, hogy a korábbi vonalas számon „hagyott üzenet számomra történő továbbítása kétséges”), összességében a levél a II. rendű alperes részéről egy hosszú távú munkakapcsolat váratlan megszűnését bejelentő, a maga részéről elköszönő és az átmeneti időre segítséget felajánló közlés, amely mind tartalmában, mind a közlés módjában korrekt magatartásként értékelhető a II. rendű alperes részéről, a felperessel kapcsolatban a „kétely magvát elhintő” tartalom nélkül.

A 2006. március 24-én kelt, az I. rendű alperesi céget bemutató levél még utalásszerűen sem tartalmaz megjegyzést a felperesre, a cégek szolgáltatásai között nem von párhuzamot, még a megbízási díjra vonatkozó ajánlatot sem tartalmaz „aláígyve” a felperesnek.

Mindezeket együttesen értékelve helytálló az elsőfokú bíróság ítéletében tett megállapítás, amely szerint a társasházak javarészen az üzleti szempontból való elvesztése felperes magatartására vezethető vissza, illetőleg arra, hogy a II. rendű alperes személyével mint magánemberrel és mint a közös képviselői jogosultságokat ténylegesen gyakorlóval elégedettek voltak a társasházak. Tevékenységét lelkiismeretesen ellátta, amelyet nem tapasztaltak a felperesi kft. egyéb munkafázisai során.

Az alperesek tehát nem a II. rendű alperes birtokában lévő ismeretek tisztességtelen, illetve jogosulatlan felhasználásával kerültek a perbeli társasházakkal szerződéses kapcsolatba, ezért megalapozatlan a felperes Tptv. 4. §-ára alapított keresete.

Ugyanígy alaptalan a Tptv. 2. §-ára alapított igény is, mivel a fentebb kifejtettek értelmében az alperesek nem folytattak az üzleti tisztesség követelményeibe ütköző gazdasági tevékenységet. Magatartásuk nem sértette a társadalmi elvárásokat, a gazdasági életben kialakult szokásokat, mert önmagában a munkavállaló által a munkáltatóval azonos tevékenységet folytató társaság alapítása, illetve működtetése - többletmagatartás nélkül - nem valósít meg tisztességtelen versenycselekményt. Ilyen többletmagatartás lehetne valóban pl. a társasházak átcsábítása a felperesi üzleti titok birtokában, azonban jelen esetben a lefolytatott bizonyítási eljárás éppen ennek ellenkezőjét támasztotta alá. A társasházak érdekeik mérlegelésével, a II. rendű alperessel, illetve a felperesi társasággal kapcsolatos tapasztalataik és a kétségkívül bizalmi jellegűnek tekinthető társasházi közös képviselői tevékenység további ellátását megfelelően biztosító megoldást választva határoztak a felperessel fennálló jogviszonyuk megszüntetéséről és pályázat útján vagy anélkül az I. rendű alperessel történő szerződéskötésről, a II. rendű alperes személyére tekintettel.

Figyelemmel arra, hogy a jogsértés az alperesek terhére nem volt megállapítható, megalapozott az elsőfokú bíróság kártérítési igényt elutasító döntése is.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fentiek szerint módosított indokolással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak a bruttó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségét megtéríteni. Annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg figyelemmel a 4.616.064,- Ft pertárgyértékre és a kifejtett ügyvédi tevékenységre. Megállapította, hogy a felperes az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján fizetendő 276.960,- Ft illeték helyett tévesen 298.000,- Ft illetéket rótt le, ezért rendelkezett 21.040,- Ft tekintetében a felperes visszaigénylési jogosultságáról az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján.

A másodfokú bíróság jelen határozatát az Itv. 81. § (2) bekezdése szerint megküldi a székhelye szerint illetékes állami adóhatóságnak.

Budapest, 2010. év március hó 18. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő